

De-a lungul etapei — metedă, uscată și lipsită de păduri, acoperită cu o iarbă săracă — rătașca turmei de vite ale kazahilor. Din loc în loc, pășunii se opresc, își desfaceau iurtele contele de piatră și se statorniceau pentru o vreme. Dar pășunile deveneau repede neîndestulătoare și pășorii erau nevoiți să-și mute turmele în altă parte.

Din cauza lipsei de nutreț, a gerului și a viscolului care se stărnesc fără veste, mereu anual mii de animale. Desigur, izbucnesc în stepă epidemii care secerază nu numai viața vitelor ci și a oamenilor.

Așa era în Kazahistan înaintea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Totul s-a schimbat după statornicirea Puterii Sovietice. Și acum creșterea vitelor și mai ales a oilor a rămas ocupația de bază a locuitorilor, dar ea are loc în condiții pe care înainte poporul kazah nici nu le-ar fi visat.

Știința vine mereu în ajutorul crescătorilor. Se îmbunătățesc și se perfecționează rasele. Oile din renumita rasă curdijskă, cu care se mîndresc mulți crescători din Kazahistan, dau aproximativ 3 kg. lăptăș pe zi la o tunsură. A fost rezolvată o problemă esențială pentru crescătorii de vite: aceea de a cunoaște din timp situația atmosferică.

Cînd mîile de oi trec de la pășunile de vară la cele de iarnă situate în pusturiile și stepurile Kazahistanului, urmele copitelor mici însoțite de dungile late lăsa de roțile automobilelor, Acelste automobile, poartă pe capotă indicația: „Stația radiometeorologică mobilă”.

Asemenia stații emit buletine cu privire la starea timpului pe tot parcursul drumului, dau de știre crescătorilor de oi despre starea în care se află pășunile. Stația nr. 1 funcționează de trei ani. În această perioadă, ea a străbătut 8.000 de km prin nisipurile Muliun-Kum și Belpak-Dal. Radiotelegrafistul și meteorologul au devenit tovarășii nedespărțiți ai crescătorilor de oi.

Despărțire

...Și lată că a sosit ziua cînd fierarul Petr Olenev și-a luat rămas bun de la uzina iubită. Dimineața se scula mai de vreme ca de obicei și se dăduse îndelung în fața oglinzii oale. Pentru el, ziua avea o însemnătate deosebită.

Am albit de tot... își zise Petr Olenev, privind în oglindă și văzînd în ea chipul său învîrșit de cămăruțe.

— Ehei, repede cu mai trecut ani! — 66 de ani s-au scurs de cînd copilăndul Petr Olenev a intrat șșios pe poarta acestei fabrici. În anul puterii Sovietice, fabrica s-a transformat într-una din cele mai mari uzine ale Țării Socialiste: uzina de automobile „Stalin”. 66 de ani a muncit aici Petr Olenev ca fierar. El a fost unul dintre primii constructori ai automobilelor sovietice.

Și acum pentru prima oară, bătrînul fierar nu se ducea la uzină ca să muncească, ci să-și ia rămas bun de la tovarășii săi, de la secția pe care a îndrăgît-o atîta, de la mașinile pe care le-a mînuit ani de-a rîndul. Petr Olenev a ieșit la pensie.

Așa se cuvîne: după o viață de muncă cinstită, bătrînețea să-și fie asigurată, lipsită de grija zilei de mîine. Dar nu așa se întîmplă pretulindeni. În presa din Țării Socialiste, at se găsește deseori anunțuri despre muncitori bătrîni aruncați pe drumuri, muritori de foame. Căci ce le pasă capitaliștilor că oamenii care și-au pierdut tînetrețea și sănătatea în fabricile lor, mor de foame!

Cînd Olenev ajunse la fabrică, portarul îl salută cu un respect vădit. — Ei, ce zici, Petr Alexan-

Un nou oraș pe Volga

...Revărsatul zorilor. Suprafața strălucitoare a Volgăi este brăzdată de un remorcher alb care navighează în direcția unuia dintre cele mai tinere orașe ale Uniunii Sovietice: Voljșki.

În acest oraș înălțat cu cîțiva ani în urmă de pricepuții constructori sovietici, pulsează o viață intensă, creatoare. Centrul orașului este deosebit de animat. Magazinele, cantinele și restaurantele sînt arhipline. Cooperativele de confecții nu mai pridesc cu executarea comenzilor. Se termină construirea unui combinat de confecții pentru deservirea populației.

În partea de apus a orașului se află un spital mare, utilat cu cele mai perfecționate aparate medicale. În oraș există 9 creșe și grădinițe de copii, 12 școli.

Viața culturală a orașului este bogată și variată. Locuitorii tînrului oraș vor primi cînd un minunat Palat de Cultură, care rivalizează în frumusețe cu teatrul dramatic din Stalingrad. Aproape de chei se înalță un stadion cu 10.000 locuri și un bazin de înot acoperit.

Crește orașul și odată cu el numărul populației. În case noi și confortabile se mută tot mai multe familii de muncitori. Locuitorii orașului Voljșki se mîndresc cu mari întreprinderi industriale: o uzină mecanică pentru repararea automobilelor, uzina de armături.

— Imi permiți să mă prezint — izbucni Șişkin cu basul său nedepînt, gîlînd din pricina mersului prea repede, șim fotografiator la gîtul regională. — Imi... Savelli Șişkin.

Cu un gest brusc își smulse căciula de pe cap și schiță un salut. — Am primit sarcina să-ți fotografiez pe studentul Glușko. N-ai putea să-mi veniți în ajutor?

— Pe studentul Glușko? — Intrebă fata, închinînd cartea. Probabil că aveți nevoie de fratele meu. Și apropiindu-se de ușă, strigă: Andrei, te caută cineva!

În pragul ușii apărură îndată un tînr care făcea în mîină un leu și un creion bine ascuțit. — Trebuie să vă fac fotografia — îl declară Șişkin, dîndu-și două degete la căciulă. În chip de salut. Și deodată izbucni: — Nu vă mișcați, aveți o poziție minunată! mai bună nici că se poate. Întreținînd obiectivul aparatului spre tînrul Glușko, adăugă jehrib! — Vă rog... O clipă... Atenție!... Gata!

— Nu pricep, zise Andrei înălțînd din umeri, de ce țineți neapărat să mă fotografiați tocmai pe mine?.. Nu cumva e o neînțelegere la mijloc? Poate că n-aveți nevoie de Andrei Stepanovici, ci de Stepan Andreievici, tatăl meu?

— Asta în nici un caz, am nevoie de studentul Glușko, — îi răspunse Șişkin cu un aer important. — Păi și el e student... Lucrează ca meșter la o uzină și urmează în acești timp cursurile serale ale unui institut. — Învață?.. La un institut? repeta Șişkin descumpănit. — Într-adevăr, poate că de dînsul am nevoie... Ce păcat că n-am reținut cum îl mai zice acestui Glușko? Dar ce-ar fi să-l fotografiez pentru orice eventualitate și pe Stepan Andreievici? Ce părere aveți?

— Cum doriți, îi răspunse Andrei și se îndreptă spre ușă. După cîteva minute, la fereastră apărură

VEACUL NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 54 VENERI 26 NOIEMBRIE 1954 4 PAGINI, 25 BANI

Sovhozul celor șase eroi

Nicolae Popescu președintele C.C. al Sindicatului muncitorilor agricoli

Într-o dimineață de octombrie, delegația noastră care vizita Uniunea Sovietică află o veste îmbucurătoare: în ziua aceea avem să fim oaspeții sovhozului „Lesnie Poliana”, din regiunea Moscova. Aflasem despre faima acestui sovhoz și eram dornici să-i cunoaștem oamenii și realizările, doream să stăm de vorbă cu cei șase Eroi ai Muncii Socialiste, care trăiau și munciau în această înalțată gospodărie agricolă socialistă.

După puțină vreme de la aflarea îmbucurătoare vești, iată-ne instalați în autobus. Mașina lunea ușor pe panglica de asfalt a șoselei. După cîțiva kilometri, prin fereastra autobosului apărură așezare. Printre casele vechi se înălțau construcții noi. Un adevărat șantier! Pe ogoarele nemărginite mișunau tractoare și tot felul de mașini puternice din cele mai moderne. Oamenii sovietici grăbeau terminarea însămințirilor de toamnă.

După o oră de mers, ajungem în „Lesnie Poliana”. Autobusul a oprit chiar în sovhoz, și privirile noastre căută să cuprindă dintr-odată întreaga priveliște: clădiri de mulți ani construite, dar bine îngrijite, alături de clădiri a căror tenaculală nu se zăvintase încă.

— Bine ați venit, dragi tovarășii din România! — ne adresează tradiționala urare a directorului sovhozului.

Oaspeții și gazde ne strîngem mîinile și conversația se încheagă repede, ca între vechi și buni prieteni. Intrăm apoi împreună în clădirea administrației și pîtrundem într-o cameră spațioasă; călțul roșu al sovhozului. Atenția ne este atrasă de un panou pe care se află șase portrete. Printre ele recunoaștem și acela al directorului. Cîlim numele fiecăruia. Sînt cei șase Eroi ai Muncii Socialiste din sovhoz. Mai sînt acolo și fotografiile altor muncitori fruntași din gospodărie.

Este firesc ca la astfel de întîlniri oaspeții să fie informați asupra istoricului locului pe care îl vizitează. Nici directorul sovhozului, „Lesnie Poliana” nu s-a abătut de la acest obicei.

— În această localitate, aici peste drum — ne arată directorul prin fereastră o clădire cu un etaj din curtea sovhozului, — aici a locuit marele Lenin cu familia sa. Este pentru noi o mîndrie să avem în grijă casa unde a trăit geniul Revoluției din Octombrie. O oră întregă directorul ne-a vorbit despre realizările sovhozului, despre drumul străbătut, nu fără greutate, timp de 34 ani, de cînd a luat ființă. Am aflat că din cele 1000 ha., 535 ha. sînt arabile, că sovhozul s-a dezvoltat multilateral, că și-a dezvoltat un sector puternic zootehnic, cu vite mari de rasă.

Fiecare dintre noi voia să aște cît mai multe amănunte despre viața sovhozului, despre viața muncitorilor. De aceea, întrebările curgeau cu nemlăuta: — Cum este organizat procesul de producție?

— La noi — ne spuse directorul sovhozului, toate lucrările sînt mecanizate. Omul are numai sarcina de a veghea ca mașinile, aparatele să funcționeze bine. Veți vedea de altfel toate acestea atunci cînd vom vizita sovhozul.

O mecanizare totală cere desigur cadre care să stăpînească tehnica modernă. De

tot soiul de furajere, ajungînd ca să-țazi sovhozul să aibă o bază de furaje proprie. Aflînd toate acestea, vîzînd îngrijirea științifică care se acordă vacilor, cifrele record ne apar într-o nouă lumină. Nu ne mai umșeste nici cînd aflăm că în acest sovhoz vitele ajung pînă la o greutate vie de 600 kg.

Ne luăm rămas bun de la mulgătoarea eroină și pornim mai departe. Sîntem atrași tot mai mult de această gospodărie, în care munca se desfășoară la un înalt nivel științific. Iată-ne ajunși într-o frumoasă grădină de flori. Este sera sovhozului. Cu multe din aceste minunate flori sînt împodobite locuințele din Moscova. Grădinarii sovhozului depun toată strădanța să crească flori din cele mai diferite, care să aducă voioșie în casele oamenilor sovietici.

— În ianuarie — ne informează directorul — aici, în locul florilor, vom răsădi legume. În fiecare primăvară, încă înainte de topeirea zăpezii, trimitem la Moscova trufandale. Reușim să dăm și cîte două recolte de castraveți pe an.

Pentru a ne convinge mai bine de folosul melodelor științifice, gazdele ne arată o mașină care în 8 ore execută 70.000 ghiwece nutritive. O adevărată fabrică de executare a ghiweceelor nutritive!

Ne continuăm vizita prin sovhoz. Treceam pe lîngă locuințele clădite pentru muncitori. Fiecare muncitor crește pe lîngă casă: vite, porci, păsări. Sovhozul pune la dispoziția muncitorilor terenul necesar pentru cultivarea furajelor, îi ajută să le transporte de la cîmp, le repartizează parcele în pădure pentru pășunatul vitelor.

Am ajuns, apoi, în lumea oelor mici, la creșe și cîminul sovhozului. I-am găsit pe micii locuitori în timpul mesei de prînz. Îmbujorați, cu ochii strălucînd de voioșie, copiii muncitorilor se bucură de toate condițiile unei vieți ferice. Dormitoare, săli de mese, săli de joc și de educație, dispensar, bucătărie proprie — copiii au aici tot ce le trebuie, în timp ce mamele lor muncesc în sovhoz.

Pentru marea familie a muncitorilor din „Lesnie Poliana” zilele de odihnă sînt pline de bucurie. La club, în sala spațioasă de festivități, artiștii amatori și nu rare ori și cei de profesie, prezintă programe variate. La bibliotecă se aduc mereu cărți noi, iar din Moscova sosesc săptămînal filme interesante.

„O zi minunată și plină de învățămînt petrecută printre muncitorii sovhozului. Am plecat înapoi, spre capitala Uniunii Sovietice. În autobus, spre deosebire de forțata care domnea la venire, era liniște. Impresiile culese fuseseră puternice și fiecare dintre noi simțea nevoia să gîndească la cele văzute. Înalta experiență, ajutorul prețios care să ne călăuzească pașii spre ridicarea gospodăriilor noastre de stat la nivelul unor adevărate gospodării model — iată ce ne-a oferit vizita făcută la sovhozul celor șase Eroi ai Muncii Socialiste „Lesnie Poliana”.

— Dar de ce vi se pare curios? — ne răspunde mulgătoarea. La noi în sovhoz producția medie anuală pe cap de vită este de 5.500 litri lapte. Avem și vaci de la care mulgem anual 9.000 litri lapte. Cum obținem noi o producție așa de mare?..

Mulgătoarea eroină scoate un carnet din buzunarul halatului. Aici, zootehnicianul înscrie zilnic rația de concentrate și furaje care trebuie dată fiecărei vite în parte. La stabilirea rației se ține seama și de cantitatea de lapte pe care o dă fiecare vacă. Hrana se dă de patru ori pe zi și tot de altă ori se mulg vacile. Pe o suprafață întinsă au fost semăna-

Prima scriere

— Ce întîmplare... La drept vorbind, Glușko poate fi și o studentă... Fotoreporterul se apropie cu pași repezi de fereastră și fără să mai cîdă permisiunea începu să-și potrivească aparatul.

— De ce crezi să mă fotografiez tocmai pe mine? — întrebă femeia sperdată introducînd în gura copilului biberonul. — Tocmai pe dă, împreună cu fetița.

— Nu e fetiță, ci băiat. — N-are nicio importanță. Vă rog un singur lucru, nu vă mișcați și țineți bine minulele fetiței... mă ierțiați ale băiețelului... Așa... Văzînd aparatul, copilul se auzină spre el și începu să sară pe genunchii mamei.

— I-ascultă, cavalerule, flu, flu, flu... — căuta să-l potolească fotoreporterul și făcu o strîmbătură atît de caraghioasă încît copilul se porni pe un plîns groazov. În timp ce tînră mama își liniștea micuțul, Șişkin reuși să-i fotografieze.

— Vă ieși un clișeu admirabil! — Dar luați în considerație, tovarășe, că am trecut la secția prin corespondență, zise femeia... — Și ce-i cu asta? — Părearea mea este că ar fi mult mai interesant ca în gazetă să apară portretul unei studente care urmează cursurile cu frecvență, de pîndă la Galinei, fruntașa noastră la învățătură.

— Care Galina? — Galina sînt eu — răspunse fata care citea pe treptele verandei. — Și dumneaele înveți la Institutul industrial? întrebă Șişkin, privînd-o tînt.

— Învați... — Și numele dumitale e Glușko? — Da, Glușko.

Fotoreporterul își smulse de pe cap căciula și-și șterse cu ea fruntea nădușită.

— Dar pe mine n-are nici un rost să mă fotografiezi, îi spuse Galina îndîjzîrentă.

— Cum adică? — Abia ieri am fost fotografiată pentru o rezistență.

— Ieri? — Șişkin se lăsa pe o bancă. — Și mama e de asemenea studentă — îl preveni fata. — Și mama? — Da, e profesoară la Institutul industrial și învață la universitatea de marxism-leninism... — Vasăzică ea este student-profesor. Ba nu... mai cîrînd profesor-student, bișgi Șişkin. Și unde-i mama dumitale? — Siropește florile... Fotoreporterul dispărură într-o clipă printre copaci... Peste cîteva minute se ivi din nou pe verandă. Pe capul său ras luceau broboane de sudoare. Căciuța îi era vîrîtă sub cureaua pantalonilor.

— Tovarăși — se adresă el sfîșos tuturor celor prezenți, ce ar fi să vă fotografieze pe toți împreună? În cazul acesta, orice greșală este exclusă... Șişkin se înapoie la redacție extrem de mîhnit. Secretarul plecase. Tînrul fotoreporter trebuia să explice multă vreme redactorului de serviciu de ce în locul unui singur clișeu era nevoie să predea la laborator cîinci clișee deodată!

Desfășînd a doua zi dimineață, profund emoționat, ziarul, el zări pe pagina a doua fotografia ce înălțase întreaga familie Glușko. În semnificația de producție — „letucica” — redactorul șef îl felicita pe Savelli Șişkin pentru spiritul de inițiativă de care dăduse dovadă.

A. TEMKIN

In interiorul gazetei:

- Oles Gonciar: Proza trebuie să fie poetică. (pag. III-a)
Radu Boureanu: Un strălucitor poem dramatic. (pag. II-a)
Ing. Mircea Pop: În sprijinul pregătirii cadrelor pentru agricultură.
A. Molsi: Organizarea transporturilor feroviare pe timpul iernii.
I. Korșunov: Noutăți din sat.
Tehnica și viața de toate zilele. (pag. III-a)
V. Dascălu: Securitatea colectivă — cauza vitală a tuturor popoarelor Europel.
Nikolai Tihonov: O demonstrație de prietenie și colaborare.
Aurel Spătaru: Dincolo de Dunăre. (pag. IV-a)

Andrei Ianuarievici Vișinski a încetat din viață

TASS transmite următorul comunicat al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.:

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. anunță cu adîncă durere că la 22 noiembrie 1954, a încetat din viață subit, la New York, eminentul om de stat, membru al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, prim-locșitor al Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S., deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., academician — tovarășul Andrei Ianuarievici Vișinski.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE CONSILIUL DE MINIȘTRI AL U.R.S.S.

TASS transmite necrologul lui Andrei Ianuarievici Vișinski.

La 22 noiembrie 1954 a încetat subit din viață la New York în urma unei crize cardiace acute eminentul om de stat, membru al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, prim-locșitor al ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S., deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., Academician Andrei Ianuarievici Vișinski.

A. I. Vișinski s-a născut în anul 1883 în orașul Odesa. El a luat parte din tînetre la mișcarea revoluționară și a fost supus în repetate rânduri persecuțiilor, deportărilor și arestărilor din partea ohranei țariste. În anul 1920 A. I. Vișinski a devenit membru al partidului comunist.

După absolvirea, în 1913, a facultății juridice a Universității din Kiev, A. I. Vișinski a activat pe tărîmul literar și pedagogic.

Din 1917 și pînă în 1925 A. I. Vișinski a ocupat funcții de răspundere în Comisariatul Poporului pentru Alimentație, iar ulterior la Tribunalul Suprem al R.S.F.S.R., fiind totodată profesor la catedra de drept penal a Universității de Stat din Moscova.

Din 1925 pînă în 1931 A. I. Vișinski a ocupat postul de conducere în învățămîntul public, fiind rector al Universității de Stat din Moscova, membru în Colegiul Comisariatului Poporului pentru Învățămîntul Public al R.S.F.S.R., locșitor al președintelui Consiliului științific de stat al Comisarariatului Poporului pentru Învățămîntul Public al R.S.F.S.R.

Timp de mai mulți ani (1931—1939) A. I. Vișinski a ocupat posturi de conducere în organele procuraturii și justiției sovietice, fiind procuror al R.S.F.S.R., locșitor al Comisarului Poporului pentru Justiție al R.S.F.S.R., iar mai tîrziu procuror al U.R.S.S.

Din 1939 și pînă în 1944 A. I. Vișinski a fost locșitor al președintelui Consiliului Comisarilor Poporului al U.R.S.S. Toți în acești ani el și-a început activitatea sa rodnică în posturi de conducere ale diplomației sovietice. El a fost locșitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., ministru al Afacerilor Externe, iar apoi reprezentantul permanent al U.R.S.S. la Organizația Națiunilor Unite și totodată prim-locșitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S.

A. I. Vișinski a participat la numeroase consfătuiri și conferințe internaționale din cele mai importante atît în anii războiului, cît și în perioada de după război. El a condus în repetate rânduri delegațiile U.R.S.S. la sesiunile Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite. Remarcabilele sale cuvîntări în apărarea păcii și securității popoarelor, împotriva agresiunii imperialiste și pregătirii unui nou război sînt cunoscute popoarelor din toate țările. Șinț de asemenea cunoscute meritele sale în apărarea intereselor țărilor de democrație populară și ale întregului lagăr democratic.

Ocupînd postul de conducere de mare răspundere ale statului sovietic, A. I. Vișinski a desfășurat în același timp o vastă activitate științifică, pe care nu a întrerupt-o pînă în ultimele zile ale vieții sale. El a fost membru activ al Academiei de Științe a U.R.S.S. și membru în Prezidiul Academiei de Științe a U.R.S.S.

La congresele al 18-lea și al 19-lea ale P.C. (b) al U.R.S.S. A. I. Vișinski a fost ales membru al Comitetului Central al partidului comunist. În tot timpul activității sale de stat și diplomatice A. I. Vișinski și-a consacrat toate forțele, vazele sale cunoștințe și talentul său cauzei consolidării statului sovietic; a apărării neobosit interesele Uniunii Sovietice pe arena internațională luptînd cu ardoare bolșevică pentru cauza comunismului, pentru consolidarea păcii internaționale și a securității generale.

Meritele deosebite ale lui A. I. Vișinski față de statul sovietic și partidul comunist s-au bucurat de o înaltă prețuire din partea guvernului sovietic. El a fost distins de șase ori cu ordinul Lenin, decorat cu Ordinul Drapelului Roșu al Muncii și cu diferite medalii.

Ne-a părăsit unul din cei mai de frunte activiști ai statului sovietic, un talentat diplomat sovietic și eminent om de știință. A. I. Vișinski a fost un fiu credincios al partidului comunist, plin de abnegație în munca sa, extrem de modest și exigent față de sine însuși. Oamenii sovietici vor păstra de-a pururi în inimile lor amintirea lămoasă a lui A. I. Vișinski, luptător activ și neobosit pentru interesele Uniunii Sovietice și ale întregului lagăr al democrației și socialismului, pentru pace și întărirea prieteniei între popoare.

Viața A.R.L.U.S.

In sprijinul pregătirii cadrelor pentru agricultură

In Institutul Agronomic din Craiova, sute de tineri se pregătesc să devină specialiști în domeniul agrotehnic și al mecanizării agriculturii. Pregătirea pe care studenții noștri o primesc în cadrul Institutului este strâns legată de cerințele practice, de problemele arătătoare ce se ridică astăzi în fața agriculturii din țara noastră, în lumina Proiectului de Directive ale celui de al II-lea Congres al P.M.R.

Un îndreptar deosebit de prețios în activitatea pedagogică și de cercetare științifică ce se desfășoară în Institutul nostru, îl constituie cunoașterea și studiul lucrărilor de specialitate sovietice, care ne pun la îndemână ocaziile științifice și practice ale agriculturii U.R.S.S. Cunoașterea metodelor de cercetare în domeniul diferitelor probleme ale agriculturii U.R.S.S., a rezultatelor muncii creatoare a oamenilor de știință și a colhoznicilor, constituie o necesitate imperioasă pentru studenții și profesorii Institutului nostru. În această direcție, un rol important revine și organizația A.R.L.U.S. din institut. Activitatea cercului nostru A.R.L.U.S. este orientată spre sprijinirea pregătirii profesionale și politice a studenților. În acest scop, am urmărit ca diferite manifestări inițiate să facă cunoscute aspecte interesante din agricultura sovietică, noile metode de cercetare științifică ale oamenilor sovietici. Așa, de pildă, profesorul dr. Al. Buia, a făcut în cadrul unei manifestări A.R.L.U.S. o expunere amplă a activității marelui biolog sovietic I. V. Micurin, iar prof. Marin Ghiță a prezentat în cadrul unei conferințe, unele metode de cercetare științifică în U.R.S.S. pe care le-a cunoscut cu prilejul unei vizite pe care a făcut-o în Uniunea Sovietică.

Un viu interes a trezit în masa studenților și a corpului didactic comunicarea tot. inginer Mariana Olaru, despre Expoziția agricolă unională din Moscova, pe care a vizitat-o de curând. Multitudinea problemelor pe care le ridică activitatea didactică, educativă și de cercetare științifică din Institutul nostru deschide organizației A.R.L.U.S. posibilități largi, pe care le-a folosit până acum doar într-o mică măsură. Se pune deci întrebarea: cum trebuie organizată munca noastră în viitor, pentru ca ea să devină mai bogată, mai interesantă, mai folositoare? Ce forme va trebui să îmbrace această muncă, pentru a fi mai atrăgătoare, mai apropiată de preocupările mamei de studenți și profesori?

Unul dintre principalele obiective ale activității A.R.L.U.S. în Institutul nostru îl constituie sprijinirea procesului de învățământ și a muncii de cercetare științifică. În această direcție, noi ne-am propus să organizăm discuții asupra sistemului de învățământ din institutele corespunzătoare din Uniunea Sovietică, ca, de pildă, planul de studiu, activitatea unei grupe de studenți, sau pregătirea examenelor. De un deosebit interes s-ar bucura și manifestările care să ilustreze activitatea cercurilor științifice studențești din institutele agronomice sovietice, metodele de cercetare folosite, rezultatele la care s-a ajuns, ca și activitatea studenților în lunile de practică în colhozuri și sovhozuri.

Pentru realizarea acestui obiectiv, vom folosi îndeosebi convorbirile pe grupe de studenți. Ne propunem, de asemenea, ca cercul A.R.L.U.S. să ia inițiativa organizării unui schimb regulat de scrisori între studenții noștri și studenții din institutele agronomice din Moscova, Harkov, sau alte centre universitare din Uniunea Sovietică. Tot atât de importantă este și sta-

Din activitatea de zi cu zi

PLOEȘTI

„Jurnalul de actualități sovietice cu tema: „Despre unele realizări științifice și tehnice sovietice”, organizat de curând în cadrul întreprinderii „Feroame” din Ploiești, a atras un mare număr de oameni ai muncii. Problemele tratate: „Avionul rachetă”, „Comanda la distanță” și „Radioactivitatea” au contribuit la îmbogățirea și aprofundarea cunoștințelor celor prezenți.

HATEG

În raionul Hateg s-au deschis până acum un număr de 20 cursuri populare de limba rusă, în care sînt înscrisi 319 elevi. O frecvență bună și o însușire temeinică a lecțiilor se întinsește la cursurile din comunele Ostrov, Breazova, Sarmisegetza, Sălași, Brezina Română, precum și la cursul cu tărâni întovărășii din comuna Berthelot. (N. Săbucă — correspondent).

SEGARCEA

Popularizarea Expoziției agricole unionale din Moscova este în această perioadă unul din principalele obiective ale activității cercurilor din comunele Segarcea, Bîrca, Hurezu și Bîrca din raionul Segarcea. Prin urmare, vor lua cuvîntul la căminele culturale se află și Ion Trîncu, președintele gospodăriei colective din Valea Stancului, întors de curînd din U.R.S.S.

Cercurile de la S.M.T. Segarcea și Bîrca și-au mai propus să organizeze conferințe pe tema: „S.M.T., pîrgine puternică în transformarea socialistă a agriculturii” și „Tehnica înaltă pe ogoarele U.R.S.S.”.

IASI

Pregătirea noului an de învățământ popular de limba rusă a fost făcută anul acesta cu mai multă grijă de către majoritatea celor 1.367 de cercuri A.R.L.U.S. din regiunea Iași. Roadetele acestei munci n-au întârziat să se arate. Dacă anul trecut existau în regiune 650 cursuri populare de limba rusă cu 9.220 de cursanți, în acest an, peste 10.000 de oameni ai muncii urmează la cele 700 cursuri populare de limba rusă. În prezent și-au început activitatea 679 de cursuri, care sînt urmate de aproape 9.000 de elevi. Numai în raionul Negrești, de pildă, și-au început activitatea 48 de cursuri populare de limba rusă, urmate de aproape 690 de elevi, iar în raioanele Roman, Tg. Frumos, Vaslui, Hîrlău, Iași și Codăești, urmează cursurile majorității elevilor înscrisi.

Conferința de presă cu delegația oamenilor de cultură care au vizitat Uniunea Sovietică

Joi 25 noiembrie, la Consiliul General A.R.L.U.S. a avut loc conferința de presă a delegației oamenilor de cultură care, la invitația V.O.K.S.-ului, a vizitat recent Uniunea Sovietică pentru a participa la sărbătorirea în U.R.S.S. a Lunii prieteniei romîno-sovietice și a celei de a 37-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

La conferința de presă au participat numeroși reprezentanți ai publicațiilor cotidiene și periodice. A participat E. N. Tihonov, reprezentant permanent al V.O.K.S.-ului și reprezentanți ai ambasadelor sovietice în R.P.R.

Conferința de presă a fost deschisă de N. Sălăgeanu, rectorul Universității „C.I. Parhon”, membru corespondent al Academiei R.P.R., conducătorul delegației. El a făcut o expunere cuprinzătoare asupra activității delegației. Profesorul N. Sălăgeanu a informat pe cei prezenți că delegația a vizitat orașul ucrainean Harkov și împrejurimile sale. Riga, capitala Letoniei Sovietice, Leningradul și Moscova. Pretulindem, a arătat vorbitorul, membrii delegației au fost întâmpinați cu o de-

sebită ospitalitate, cu o caldă dragoste frățască. Membrii delegației au simțit pe deplin prietenia pe care o nutrește gloriosul popor sovietic pentru poporul nostru. Vorbitorul a arătat că în întîlnirile pe care delegația romînă le-a avut cu oamenii sovietici, aceștia au manifestat un interes viu pentru problemele vieții noastre noi.

Conducătorul delegației a vorbit în continuare despre impresia puternică pe care a produs-o asupra membrilor delegației vizitarea orașelor Harkov, Riga, Leningrad și Moscova.

Harkovul, cel mai mare oraș ucrainean după Kiev, a fost distrus de cetroplitorii lacștii în proporție de 60 la sută. Construirea în ritm nemaiomenit, oamenii sovietici și-au reconstituit orașul drag, lăcîndu-l mai frumos, mai măreț decît înainte de război. Vorbitorul a subliniat înaltul nivel de trai al oamenilor sovietici.

Conducătorul delegației a vorbit apoi despre vizita în cele două mari orașe sovietice Moscova și Leningrad, despre impresia de neuitat pe care au produs-o grandioasele orașe. În încheiere, prof. N.

Tehnica și viața de toate zilele

Într-o povestire de demult, se vorbește despre cetețanul unui om, care a încercat să-și aprindă pipa de la giganții științei electrice — fulgerul. În aparență, bricheta electrică, flururile de călcăt electrică, aspiratoarele de praf, frigiderul, nu au nimic comun cu urlașul științei de care am vorbit mai sus! Adevărul este, însă, altul. Datorită inginerizării a numeroși oameni de știință, ingineri și tehnicieni, știința electrică a fost îmblințită și ea a devenit de un real folos gospodăriei omului.

Cine nu cunoaște și nu folosește, spre exemplu, fierul de călcat electric? Această minunată ustensilă casnică este mereu perfecționată. Fierul de călcat cu termoregulator este un dar minunat pentru gospodinele încălzite la sa face în funcție de proprietățile țesăturii. Alară de aceasta, fierul de călcat de construcție nouă umezește singur țesătura cu apă. În corpul lui se află un mic rezervor din care apa, transformată în vapori care ies printr-o deschizătură, umezește țesătura.

Dar nu numai electricitatea slujește într-o măsură tot mai mare gospodăriei omului. Substanțele caustice, presiunea înaltă și prelucrarea mecanică transformă bucățile de lemn în viscoză, ceea masă viscoasă de culoare aurie din care se obțin fibre cînd netede, strălucitoare, cînd moi, pufoase și ondule.

În una din uzinele sovietice s-a construit o mașină — „K. N.-50” — care depune fibrele de viscoză pe urzeala în așa fel încît imită caracul. O singură mașină „K.N.-50” dintr-un an alina „piei de caracul” cite să pot obține de la 500.000 de miei!

O altă minune a „chimiei în viața de toate zilele” a fost înfăptuită de către V. V. Korșak, laureat al Premiului Stalin, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S. El a obținut în laborator o rășină sintetică ce seamănă cu sidoful. Firele fabricate din acest material sînt atât de subțiri și străvezii, încît ciorapii confecționați din ele sînt aproape de neobservat, pe picior.

Pentru cei care nu cunosc chimia, cuvîntul „freon” e plin de taină... În frigiderul casnic „freon-12” este inima întregii instalații. Circuitul prin frigider, lichidul „freon-12” se evaporă și îngheață atîta căldură încît în camera pentru păstrarea alimentelor se produce un ger de cîteva grade.

Omenii de știință depun eforturi sporite pentru a face ca obiectele casnice să se utilizeze mai puțin și să slujească mai mult celui care le folosește. Numai reducerea uzurii țesăturii în timpul spălăturii aduce miliarde de ruble economii. Nu întîmplător o „problema săpunului” s-a ocupat Academia de Științe a U.R.S.S. Un grup de oameni de știință sovietici a elaborat modul de preparare a substanțelor de spălare fără grăsimi scumpe, care înainte erau considerate baza oricărui săpun.

Săpunul sintetic spală chiar și în apa de mare. Noul praf de spălat face adevărate minuni: țesătura cufundată în apa în care s-a dizolvat acest praf nu necesită să fie frecată, deci nici o cheltuielă de forță fizică stîrînd-o ușor, gospodina scoate țesătura din vas gata spălată...

În multe cazuri, e greu să precizăm cîrîl domeniul al științei trebuie să-l fim recunosători pentru lucrurile care ne înconjoară.

Fiecare nou pas înainte în domeniul electricității, chimizării și mecanizării muncii casnice deschide perspective tot mai ademenitoare. Realizările științei sovietice ne permit să sperăm că energia solară va putea fi aplicată pe scară largă în viața de toate zilele: pentru încălzirea apei, prepararea hranei, încălzirea locuinței. Se va fabrica sticlă prin care vor pătrunde razele ultraviolete, altă de necesare sănătății omului.

Va veni timpul cînd în locuințe vor apăra instalații pentru lupta cu insomnia. Astăzi, asemenea aparate se folosesc numai în instituțiile medicale, însă prin perfecționarea lor vor putea fi tot atât de accesibile ca și becurile electrice. În clădirile nu prea înalte lățul va fi înlocuit cu niște trepte care se ridică automat. Adăugînd luminilor și substanțe colorante în țesăturile artificiale și pielea, se va prelungi cu mult durata rezistenței lor; oamenii de știință au și stabilit că uzajul țesăturilor și pielilor este grăbit de undele scurte ale luminii solare și că luminoforul neutralizează acțiunea dăunătoare a acestor raze.

Scopul științei adevărate este bunăstarea omului. În Uniunea Sovietică toate realizările științei, oricît de grandioase ar fi ele, întinesc să asigure îmbunătățirea condițiilor de viață ale oamenilor. Oamenii de știință depun toate strălăvirile pentru îndeplinirea acestor sarcini.

(După revista „Ogonek”)

Organizarea transporturilor feroviare pe timpul iernii

Iarna, care în aceste zile de noiembrie a început să se facă de timpuriu simțită în țara noastră, constituie perioada cea mai grea și de mare răspundere în activitatea transportului pe calea ferată, în special pentru stații, care sînt unitățile de bază ale transportului feroviar. Iarna face ca descompunerea și mișcarea trenurilor să se facă mai greu din cauza congelării unsoarelor în cutiile de grăsimi, ceea ce sporește rezistența vagoanelor la mers și îngreunează stringerea și slăbirea cupulelor. Zăpada căzută pe linii, peoliurile, gerurile și noaptele lungi îngreunează munca acarilor, frînărilor, șefilor de manevră, a echipelor de locomotivă, munca revizorilor și scriitorilor de vagoane, a tuturor ceteriștilor din exploatare.

Experiența sovietică i-a învățat pe ceteriști că toate greutățile iernii pot fi învinse dacă se fac din vreme și cu grijă pregătiri pentru activitatea stațiilor în timpul iernii. De la feroviarii sovietici, ceteriștii au învățat că circulația trenurilor de călători și marfă trebuie să se desfășoare iarna ca și vara la timp și în cele mai bune condiții de siguranță a circulației, că nu există o circulație de vară și alta de iarnă.

Pregătirea pentru iarnă, care trebuie făcută în multe direcții, începe la căile ferate încă din timpul verii, în așa fel încît la începutul lunii noiembrie să fie terminată. La mișcare ca și la întîlnire, la tracțiune ca și la telecomunicații, ea comportă două laturi: pregătirea utilajului tehnic al stațiilor și instalațiilor locomotive, a liniei și instalațiilor T.T.S., și grija pentru asigurarea unor condiții de lucru cît mai bune în timpul iernii.

În exploatarea căilor ferate, aceste pregătiri cer o îmbunătățire a activității stațiilor, eliberarea liniilor stațiilor de vagoanele parcului inactiv, însușirea temeinică a procesului tehnologic de muncă în toate compartimentele și lărga aplicare a metodelor înaintate de muncă. Dintre acestea, cea mai importantă este metoda Kataev, care în esență este tehnologia trerii vagoanelor pe timp de iarnă. Metoda Kataev, după care manevrele pe ger și viscole se fac cu grupe mici de vagoane prin îmbrînciri repetate, ferește totodată manevranții de accidente, dezlegarea vagoanelor executîndu-se din afară. Lărga aplicare a acestei metode în stațiile noastre tehnice, și în special în stațiile Ploiești-Triaj și Timiș-Triaj, a făcut să se obțină o seamă de succese în exploatare.

A. Moisi
locuitor al ministrului Căilor Ferate

Aplicarea metodelor Krasnov-Kojuhari, privitoare la formarea trenurilor în stațiile tehnice din ambele capete, descompunerea și compunerea simultană a trenurilor, aplicată de cei mai mulți șefi de manevră fruntași în muncă, contribuie de asemenea la buna desfășurare a transporturilor noastre feroviare pe timpul iernii.

Pregătirea locomotivelor de drum pentru iarnă, pregătirea locomotivelor de manevră, pregătirea rezervelor de locomotive pentru perioada manevrelor anevoioase și pentru deservirea plugurilor de zăpadă, astfel ca în timpul luptei contra înzăpezirilor manevrele în stații să nu fie oprite și programul de expediere a trenurilor să nu sufere, sînt preocupări de seamă ale serviciilor noastre de exploatare de cale ferată și ale direcțiilor regionale C.F.R.

În planul pregătirilor de iarnă ale unităților feroviare se determină încă din toamnă, cu precizie, care sînt liniile ce se desfășoară în primul rînd în caz de înzăpezire, locul unde se va depozita zăpada scoasă din stații, depouri, ateliere, și mijloacele de transport, personalul flotant necesar pentru curățarea acelor în timpul viscoalelor.

O seamă de măsuri speciale se mai iau pentru apărarea liniei și a lucrărilor de artă ca poduri, viaducte, podete etc. Grijă față de om, de condițiile lui de muncă în timpul iernii sînt preocupări dintre cele mai de seamă în organizarea transporturilor pe timpul iernii. Amenajarea cabinelor de acari, a birourilor de mișcare, a magazinelor, a încăperilor pentru încălzirea șefilor de manevră, manevranților, frînărilor, revizorilor de vagoane, scriitorilor de vagoane, care lucrează afară, pregătirea spațiilor de spălare a locomotivelor, atelierelor de reparat, remizelor ca și a mijloacelor de alimentare cu apă, cărbuni, păcură, etc., fac parte din complexul de măsuri destinate a asigura buna desfășurare a procesului tehnologic în unitățile de cale ferată în timpul iernii.

La școala personalului și în ședințe speciale, se instruieste în mod deosebit ceteriștii care lucrează pentru prima oară în condițiile iernii.

Cînd toate pregătirile de iarnă sînt terminate, comisiuni speciale formate din tehnicieni din toate ramurile verifică unitățile de cale ferată. Stațiile, depourile, atelierele, secțiile de întîlnire și cele de T.T.S. care s-au pregătit temeinic pentru iarnă, primesc certificate că sînt gata

Tribuna aplicării experienței sovietice

să întîmpine condițiile grele ale iernii.

Un ajutor prețios în pregătirea de iarnă a unităților de cale ferată îl dau organizațiile de partid, secțiile și secțiile politice de la calea ferată și organizațiile sindicale, care au mobilizat și îndrumat ceteriștii în executarea pregătirilor de iarnă în acest an.

Ceteriștii au avut mult de învățat din experiența iernii trecute. Prin acțiunea comună a ceteriștilor și a feroviarilor sovietici de pe cele șapte pluguri de zăpadă sovietice ce au venit în ajutorul nostru, căile ferate din țara noastră au fost deszăpezite. Cînd circulația a fost reluată, înainte de a se înăpăia în marea Tară a Socialismului, feroviarilor sovietici s-au întîlnit la București cu ceteriștii care au acționat pe plugurile noastre de zăpadă și cu ceteriștii de la întîlnirea căii, dîndu-le prețioase îndrumări în munca de prevenire a înzăpezirilor și bună întreținere a căii.

În lupta pentru organizarea transporturilor de cale ferată pe timpul iernii, ceteriștii găsesc un prețios sprijin în bogata literatură tehnică privind experiența feroviarilor sovietici. Din cărți ca „Activitatea stațiilor pe timp de iarnă” de C. M. Dobroslski, „Compunerea și descompunerea trenurilor pe timp de iarnă” de K. Tihonov, „Organizarea circulației în transportul feroviar” de D. P. Zagladimov, și din alte numeroase lucrări tipărite de Editura Căilor Ferate, ceteriștii învață cum să lupte în condițiile grele ale iernii pentru un transport continuu, la timp și în cele mai bune condiții de siguranță a circulației.

Recent, Ministerul Căilor Ferate a înlocuit o nouă instrucție pentru preluțimnarea și combaterea înzăpezirilor, pe baza experienței feroviarilor sovietici în acest domeniu și a metodelor noi de apărare împotriva înzăpezirilor din Uniunea Sovietică, adaptîndu-le la condițiile existente pe rețeaua căilor noastre ferate.

Lupta pentru menținerea volumului de transporturi la un nivel cît mai înalt în lunile de iarnă este o sarcină de onoare pentru ceteriști. Lărga desfășurare a întrecerii socialiste, inițiativa creatoare a oamenilor muncii de la calea ferată — de pildă inițiativa mecanicilor comunisti din depoul București-Triaj de a remorca trenuri cu supratraj — ca și alte metode ale feroviarilor sovietici aplicate în mișcare și tracțiune, contribuie nemijlocit la egalizarea ritmică a transporturilor feroviare în timpul iernii.

Experiența feroviarilor sovietici este un neprețuit ajutor care însuflețește ceteriștii în lupta ce o duc pentru organizarea transporturilor de cale ferată în lunile de iarnă.

Noutăți din sat

Aproape de fiecare dată cînd scrii despre satul colhoznic arunci fără voie o privire asupra trecutului vieții de țară. Se întîmplă așa din pricină că privirea în trecut ne ajută să vedem și să înțelegem mai lămurit transformările adîncite ce se petrec în satul sovietic.

Acum, răsfoiesc volumul lui D. V. Grigorovici, citesc povestirile lui triste „Satul” și „Anton-Goremika”, iar prin fața mi se perindă tablourile întinse ale acelor vremi.

„Într-un sat bogat cu mult pămînt și cu multe suiețe, într-o cocioabă murdară și nesănătoasă de lîngă grajdul din curtea vitei, s-a născut o fetiță...”

Așa începe povestirea „Satul”. Cu inima tristă și îndurerată, scriitorul povestește viața și moartea tragică a unei tinere țărănoare. Akulina, care s-a născut și a crescut în curtea vitei și era bătută încă de mică fără nici o vină, numai ca „să-i prîndă bine în viitor”. Autorul descrie viața întinsecată, monotonă, săracă a satului „bogat” Kuzmînsk. Zilele, lunile, anii, treceau aici în rînduiala lor obișnuită, fără să aducă în bordeiele vecinilor bucurie, nici fericire. „Această cocioabă, aceleși două sau adeseori trei parcele de pămînt, aceleși grîmbe, acești frîntîmîntare, toate vesnic neschimbat...”

Oare D.V. Grigorovici nu scria despre Kuzmînskul de lîngă Rîzgan? Poate că nu scria despre el, căci Kuzmînskuri erau multe în Rusia! Ori Kuzmînskul de lîngă Rîzgan, ori cel de lîngă Tula, sau cel de lîngă Kaluga — e tot una; astăzi, fiecare din ele ne apar în altă lumină.

„Să prîmim, toți, cum trăiește în aceste zile satul Kuzmînsk din raionul Ribnovsk, regiunea Rîzgan.”

În acest „sat bogat cu mult pămînt și multe suiețe”, în anul 1954 au fost înregistrate mulți nou-născuți. Ei au fost primii din sora medicală de la casa de nașteri din localitate. Fieca născută de curînd a colhoznicii Anna Ivanovna Gușeva crește, este educată într-o casă

curată și este înconjurată de atenția și înălțată de grija părintească. Electricianul colhozului, Nikolai Vasilievici Gușev, și soția sa, colhoznică Klavdia Ivanovna, și-au numit fiul Alexandru.

De obicei, toamna în Kuzmînsk se fac nunții. La biroul de înregistrare a căsătoriilor, au și fost înregistrate cîteva familii noi. S-a căsătorit operatorul de cinematograful D. Sivorkin. Se pregătește s-o mărite pe tinăra Klavdia, familia colhoznicului Egor Dmitrievici Romanov.

Toate aceste noutăți umplu viața satului. Nu este mai puțin însemnat și îmbucurător și alt fapt: artelul agricol „Leningrad” din Kuzmînsk a ajuns în anul acesta să mai bogat. Venitul său anual atinge acum două milioane de ruble.

De multă vreme, întinerul orb nu mai cuprîndea spre seară ulețele satului; pe rîul Oka, lîngă Kuzmînsk, cu participarea lărgă a colhoznicilor din artelurile vecine, a fost construită o hidrocentrală intercolhoznică. Energia electrică luminează casele și străzile și tot cu ajutorul ei a fost mecanizat procesul de preparare a nutreturilor și de alimentare cu apă a fermelor pentru creșterea vitei. Acum, în colhoz s-a terminat construcția unei mari ferme zootehnice care e mecanizată și are o minunată sală de muls.

În anul acesta, aici s-au aplicat lărg noile metode de sădire și semănare a cartofilor și legumelor și s-a mecanizat procesul de recoltare a acestora. Se vede, prin urmare, de ce seara, undeva, mai departe de sat sau lîngă club, răsuna adesea cîntecul popular „Intocă...”

Azi, cu tehnica cea nouă Merge treaba ca pe roți; Să sădesti cină și cartofii Cu tractorul astăzi poți. Minunată-i o metodă, Nemaipomenită-n sat: E metoda-naintată De sădire în pătrat.

N.A. Nekrasov descrie, în poezia sa

Noutăți din sat” o vizită făcută în satul Gresnevo, unde și-a petrecut copilăria. Iată ce „noutăți” a aflat poetul în Gresnevo: A murit Vlas, acul Vlas care a lăbăgit o jumătate de veac.

Și alte „noutăți” în „Botovo, vite mor, Iar pe-a Axiniea copilă Au mîncat-o niște porci; Un an avea — să-i prîndă de milă. O noră din Sahovo, furca În soldul soacrei-s-antipă. Și un cioban, lovit la stînd De-un trînzet, s-a și prăpădit.

Alte vremuri — alte noutăți. Acum, în satul Gresnevo, ca și în satele din împrejurimi, de mult au fost rețezate rădăcinile sociale ale acelor îngrozitoare „fenomene de viață” descrise de poet. Munca în colectiv a colhoznicilor, prezența pe ogoare a mașinilor celor mai perfecționate, școala, clubul, biblioteca, zărul, cartea — acestea sînt trăsăturile tipice ale satului de astăzi din Iaroslavl.

Cine va trece pe aici în zilele noastre, va vedea fenomene care ar părea banale, însă dacă ne gîndim mai adînc, vom vedea că ele sînt mari, importante și pline de înțeles. Liubov Nikolaevna Gușina conduce colhozul „Krasnii kolektivizmi” din satul Ribnîi. La ferma pentru creșterea vitei de prăsilă a colhozului „Gorșîha” s-a creat o cîrează de vaci de rasă „Iaroslavl” cu o înaltă productivitate. Multe vaci din acestea dau cîte 5.000 kilograme de lapte într-un an. Colhoznicii din artelul „Novaja Kestoma”, raionul Poșehono-Volodarsk, pe unde cîndva erau niște coclauri napoale și sălbătice, descrise în „Poșehonskaia starina” de Sedrin, și-au întins realizările la universitatea experienței înaintate, care e Expoziția agricolă unională. Colhoznicii din vecinătate vin la cel din Poșehono, ca să invete cum să conducă gospodăria.

În Poșehono, noul își cucerește cu îndrăzneală drepturile... Tărîni din județul „Răbdărilor”, care, cum spune Nekrasov, au căutat să afle „Cui ie bine-n Rusia”, aveau, după cum se stie, cerințe limitate. În de privește hrana, țărîni spunea: „Pîine doar de-ar

fi să fie cîte cinci oca pe zi... Și niște castraveci...” Cu îmbrăcămîntea, situația era și mai simplă: „Sumanele țărănești cît le-am purta, să-ngheț și să nu se roadă de fel”, „cu optinele de lei cît umbraam, să nu se strice...”

Unul acesta, au avut prilejul să merg în diferite colțuri ale țării și să vadă cum se hrănesc și cu ce se îmbracă colhoznicii noștri, să-i ascult vorbind despre nevoile lor meru crescînde.

Posibilitățile economice ale familiilor colhoznice nu sînt aceleași. Cine a fost de pildă în sudul țării, după ce a vizitat Kaluga și Volodga, a putut observa că colhoznicii din Kuban și Stavropol trăiesc mai în belșug și la un înalt nivel cultural.

Astăzi iarnă, am stat cîteva zile într-un sat cuivaș, Iantkovo, la vreo cincisprezece verște de lălcă. Mă găzduia un sofer colhoznic. Am văzut cum stăpîna cîpei servea zilnic la masă și carne, și lapte, și legume. Dimineața — cartofi prăjiți, unt și oare; la prînz, ciorbă sau supă cu carne, stufat și carne de porc; seara o mincă hrînzătoare și gustoasă. Așa mîncă de obicei familia soferului. Mai tirziu, l-am întreb pe Vasili Vasilievici Zaifev, președintele colhozului, ce au primit colhoznicii pentru ziua-muncă.

Au primit destul: cîte trei kilograme de grîu, un kilogram și jumătate de legume, 200 grame lapte și carne.

Cea mai mare noutate din anul 1954 au fost fără îndoială pămînturile înțelepte. Aratul pămînturilor pînă atunci neatinse de mina omului și valorificarea lor economică a fost o adevărată faptă eroică a mîilor de mecanizatori, colhoznicii și colhoznice, de muncitori și specialiști ai S.M.T.-urilor și sovhozurilor. Cu ajutorul pămîntului deslețit, al acestui izvor de bogăție colhoznică, completăm rezervele de grîne ale statului, efectuăm transformări esențiale în economia colhozurilor și ridicăm bunăstarea materială a maselor.

Gîndite-le, cititorule, la aceste cifre: În anul 1930, toate colhozurile și sovhozurile țării au dat 400 de milioane puduri de cereale-marfă. În anul 1954, numai Altaiul și Kazahstanul au predat și vîndut statului peste 454 milioane de

puduri de cereale. Prin valorificarea de noi pămînturi, în anul Altai a sporit în 1954 producția de cereale-marfă cu 100 milioane de puduri.

Și care om sovietic nu s-a bucurat, care inimă nu s-a umplut de mîndrie, citind comunicatul C.C. al P.C.U.S. și al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la îndeplinirea planului de stat la colectări!

Se spune că limbajul cifrelor e convingător, dar trebuie să le știți descriptă. Colhoznicii din artelul „Stalin”, raionul Egoriev din Altai nu numai că știu cîte cifre, dar și simt cîte de mult cîntăresc cifrele acestea: pe 15.000 de hectare semănate, ei au recoltat cîte 140 puduri de grîu la hectar și au predat și vîndut statului aproape un milion și jumătate de puduri, realizînd numai din prețurile și vânzarea grîului 15 milioane ruble. Colhoznicii au primit pentru fiecare zi-muncă cîte patru kilograme de grîu și nu mai puțin de 10 ruble.

Povestindu-se toate acestea unei delegații străine, la Expoziția agricolă unională, oaspeții au întreat:

— Dar ce înseamnă toate astea pentru țară?

Se poate spune exact — a răspuns liniștit ghidul. — Dumneavoastră, precum se pare, vreți să scrieți? Iată: familia Praskoviei Ivanovna Kolub primește pentru zile-muncă rezultate aproximativ 500 puduri de grîu. Una la mină! La sfîrșitul anului, ea va mai primi 29.000 ruble. Două la mină!...

— Bine, bine, încuvințau străinii. Ghidul urma: — Colhoznicul Semion Ermolenko și soția primesc trei tone și jumătate de grîu și aproape 14.000 de ruble în bani... Bune vesti ne-a adus toamna lui 1954. Ele vestesc începutul avîntului rapid al agriculturii precum și eroismul în muncă și inițiativa creatoare a colhoz

Securitatea colectivă — cauza vitală a tuturor popoarelor Europei

Intreaga omenire iubitoare de pace a salutat cu entuziasm recentele noi inițiative de pace ale Uniunii Sovietice, menite să asigure securitatea colectivă în Europa, să împiedice reinvierea militarismului german și să zădărnicească restabilirea acestui pericolos focar de agresiune în centrul continentului european.

Este vorba de propunerea cuprinsă în Nota din 13 noiembrie a guvernului Uniunii Sovietice, făcută împreună cu guvernul Poloniei și Cehoslovaciei — propunere care prilejuește convocarea, la Moscova sau la Paris, a unei conferințe general-europene în problema securității colective a popoarelor continentului nostru — și de răspunsurile lui V. M. Molotov la întrebările puse de corespondenții ziariului „Pravda”.

După cum se știe, cercurile occidentale, care promovează în domeniul relațiilor internaționale faimoasa politică „de pe poziții de forță” și care, prin aceasta, dovedesc că nu vor să țină seama nici de experiența istoriei, nici de învățămintele ce decurg din desfășurarea evenimentelor actuale, au înregistrat un răsădit eșec prin falimentul proiectului lor de refacere a militarismului german sub forma „comunității de securitate europene”. Infuriate de acest eșec, guvernele citorva țări vest-europene, având în frunte guvernul american, au elaborat luna trecută, la Paris, într-o grabă mai mult decât suspectă, o serie de noi acorduri. Scopul acestor acorduri, care înalcă în mod brutal obligațiile ce decurg pentru puterile occidentale din tratatele internaționale pe care ele însele le-au semnat, este de a accelera remilitarizarea Germaniei occidentale și de a o atrage în blocuri militariste de tipul „Uniunii Europene occidentale” și al blocului nord-atlantic, de a agrava încordarea în Europa și în întreaga lume, de a țira popoarele europene în urgia unui nou război.

În fața popoarelor europene, inclusiv a poporului german, sînt deschise în prezent două căi: una este calea reinvierii militarismului german, a scindării Europei în două grupări de state opuse; cealaltă este calea unei discuții largi și libere a tuturor punctelor de vedere și părerilor, în scopul instituirii unui sistem eficient de securitate colectivă în Europa. Prima cale, urmată de adepții agresiunii și ai revanșei hitleriste, este calea agravării încordării internaționale și a creșterii pericolului de război; a doua cale, urmată de Uniunea Sovietică și țările lagărului democrat, și sprijinită de opinia publică mondială iubitoare de pace, este calea rezolvării pașnice a problemei germane, în scopul menținerii și consolidării păcii în Europa și în întreaga lume.

Pînă în prezent, o serie de state europene, precum și marea R.P. Chineză, au luat atitudine favorabilă față de propunerea cuprinsă în Nota sovietică din 13 noiembrie, declarând că vor participa la conferința statelor europene pentru asigurarea securității colective. Alte țări europene nu și-au fixat încă atitudinea. Printre guvernele statelor care nu au răspuns încă la Nota sovietică se află și guvernele S.U.A., Angliei și Franței. Totuși, din declarațiile unor persoane oficiale din aceste țări, ca și din comentariile presei burgheze, rezultă limpede că, în fapt, adversarii securității colective se tem de convocarea unei conferințe în cadrul căreia reprezentanții fiecărui guvern ar avea posibilitatea să-și expună în mod liber și independent părerea asupra celor mai importante probleme ale zilelor noastre.

Ca și în trecut, adversarii unei Europe a păcii și relațiilor prietenești între popoare se străduiesc să inducă în eroare opinia publică din țările lor. Principalul cal de bătaie al propagandei occidentale este că tratativele dintre puterile interesate în problema germană vor putea fi mai rodnice, chipurile, după ratificarea acordurilor de la Paris. Caracterul înșelător al unei asemenea afirmații este cît se poate de evident. Intr-adevăr, cine poate crede că cercurile occidentale vor fi interesate în asigurarea securității popoarelor europene, după ce wehrmachtul hitlerist va fi fost refăcut, după ce generalii nazisti se vor afla din nou în fruntea armatei lor, reinviată grație pu-

terilor occidentale, adică după ce acordurile de la Paris vor fi fost ratificate? Cu o asemenea perspectivă, contrarie intereselor tuturor popoarelor europene, Uniunea Sovietică nu se poate declara de acord. În răspunsurile date corespondenților ziariului „Pravda”, V. M. Molotov arată limpede că remilitarizarea Germaniei occidentale va bara calea spre reunificarea națională a Germaniei, transformînd Germania occidentală într-un stat militarizat, într-un focar de agresiune deosebit de primejdios pentru pacea Europeană.

În lumina răspunsurilor lui V. M. Molotov la întrebările corespondenților ziariului „Pravda”, argumentele dușmanilor securității colective se demască de la sine. Se înțelege că mulți dintre politicienii occidentali, care cunosc ostilitatea popoarelor față de orice proiect de reinviere a militarismului german, nu au curajul să se pronunțe în mod deschis împotriva principiilor securității colective. Unii dintre ei au încercat, de pildă, să-și camufleze adevăratele intenții susținînd că propunerea sovietică i-ar fi luat prin surprindere și că, practic, nu se poate organiza o conferință a statelor europene pînă la 29 noiembrie — data propusă de Uniunea Sovietică.

Cîtă valoare are această „obieție”, ca și alte de același soi, se poate vedea din însuși faptul că, în definitiv, propunerea de a se convoca o conferință pe întreaga Europă în problema securității colective a fost făcută de guvernul sovietic încă de la 23 iulie, iar proiectul Tratatului general european cu privire la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa a fost dat publicității în urmă cu 9 luni.

Credincioasă politiciii sale de pace și hotărîtă să facă totul pentru asigurarea securității colective — această cauză vitală a tuturor popoarelor europene — Uniunea Sovietică arată, prin răspunsurile lui V. M. Molotov acordate corespondenților ziariului „Pravda”, că este gata să fixeze o altă dată pentru convocarea conferinței propuse în Nota din 13 noiembrie, în cazul cînd puterile occidentale sînt la rîndul lor gata să amineze examinarea problemei ratificării acordurilor de la Paris.

Faptele arată însă că guvernele occidentale, pentru care asigurarea securității țărilor și popoarelor lor nu constituie o preocupare cît de cît serioasă, se opun convocării unei conferințe general-europene, grăbindu-se în schimb să folosească săptămînilor ce urmează pentru ratificarea planurilor lor de refacere a militarismului german. Acest lucru rezultă și din comentariile presei burgheze. „Actuala propunere a lui Molotov”, scrie Middleton, corespondentul din Londra al ziariului american „New York Times” — de a se amîna conferința cu condiția ca occidentalii să simtă la amînarea ratificării acordurilor de la Paris nu va fi acceptată. În același sens se exprimă și ziarul burghez din Anglia — „Times”, „Daily Telegraph and Morning Post”, „Daily Express” și altele.

În ciuda propagandei imperialiste, care încearcă să creeze o atmosferă favorabilă ratificării acordurilor cu privire la refacerea militarismului german, popoarele știu că nu este încă prea tîrziu pentru preîntîmpinarea acestei grave primejdii și pentru rezolvarea problemei germane în interesul păcii și securității europene. Călea către atingerea acestui tel este indicată în propunerile Uniunii Sovietice.

Adepții politiciii „de pe poziții de forță”, propovăduitorii reinvierii militarismului german își închipuie că alianța cu generalii hitleristi le va fi de folos în societățile de a-și impune voința lor Uniunii Sovietice. A sosit însă de mult timpul ca ei să se convingă că în relațiile cu Uniunea Sovietică limbajul forței, al dictatului nu este recomandabil azi, așa cum n-a fost potrivit nici în trecut. Cei care, în pofida învățămintelor istoriei, îl folosesc totuși în scopul de a camufla lipsa lor de voință în ce privește reglementarea pașnică a problemelor internaționale, trebuie să știe că nu vor scăpa niciodată de răspunderea pentru torpilarea cauzelor păcii în Europa și în întreaga lume.

V. DASCALU

O demonstrație de prietenie și colaborare

Nikolai Tihonov

Pereții vaste săli în care se desfășoară lucrările sesiunii Consiliului Mondial al Păcii sînt împodobiți cu steagurile multicolore ale diferitelor state. Culoarele sînt vii și aspectul sărbătoros. Între steaguri se vede scris în diferite limbi pe panouri albe, cuvîntul „Pace”. Acestea sînt devenite, încă de mult, o tradiție respectată în toate sesiunile Consiliului. Niciodată, încă n-a răsunat pînă acum atît de expresiv acest cuvînt, repetat de nenumărate ori, în limbile engleză și chineză, rusă și japoneză, suedeză și arabă și în numeroase alte limbi: astăzi simți cu deosebită forță solidaritatea internațională a luptătorilor pentru pace.

Toate problemele care se discută la Stockholm, indiferent dacă ele se referă la Orient sau Occident, la Europa sau Africa, la America Latină sau Asia, sînt organice legate între ele. Referindu-se la oricare din aceste probleme, delegații vorbesc cu aceeași preocupare, cu egală emoție. Și nu în zadar reprezentantul Japoniei, Maşumoto, a spus în cuvîntarea sa că popoarele occidentale și ale orientului pot cădea în aceeași măsură victime ale ațătorilor la război și că ele trebuie să lupte împreună împotriva uneltrilor dușmanilor păcii.

Glăsurile solilor popoarelor Asiei răsună hotărît și puternic, pentru că în spatele lor stau milioanele de oameni care manifestă un viu interes pentru soarta păcii în întreaga lume.

Cînd la tribună urcă reprezentanții Indiei — înflăcăratul Romesh Chandra și preotul indian Williams, calm și cu înfățișare severă — întreaga asistență îi ascultă cu o deosebită atenție.

Ce vor acești oameni? Ei vor ca „Asia” să nu însemne în conștiința oamenilor foame și mizerie. Ei spun: „Trebuie să facem ca acest cuvînt — „Asia” — să devină simbolul păcii și al unei vieți bune pentru toți.

Cercurile reacționare americane ar dori să dea o altă folosire forțelor indiene. Recent, ambasadorul american în India, Allan, a spus că adevărata însemnătate a acestei țări pentru lumea pe care o înfrunghiază S.U.A. constă în aceea că ea dispune de mari rezerve umane. Unii oameni politici americani vorbesc și mai făși. Ei declară că „urialele rezerve umane ale Indiei pot fi întoarse împotriva uriașelor rezerve umane ale Chinei”. Fiește că acestor oameni le-a produs o mare dez-

amăgire cuvintele spuse de Nehru în cuvîntarea sa rostită la radio Pekin: „Țările noastre, India și China, — a spus el — vor colabora și se vor ajuta reciproc în marea cauză a zilelor noastre — instituirea unei păci trinitice pe pămînt”.

Chandra a continuat să citească raportul alcătuit de Consiliul păcii din întreaga India. Acest document este pătruns de sentimentul profund al solidarității cu partizanii păcii din toate țările. Și atunci cînd autorii raportului salută poporul Iranului, unde în prezent au loc represiuni singuroase în masă împotriva oamenilor ce năzuiesc spre pace și libertate, remarcabil scriitor iranian, Bozorg A'evai, ale cărui opere au fost distinse cu Premiul pentru Pace nu-și poate reține emoția. Pe chipul său e zugrăvită expresia unei dureri chinuitoare și a mîndriei pentru minutul său popor, care suferă cu stoicism încercările prin care trece.

Participanții la sesiune își exprimă solidaritatea și cu popoarele Keniei unde au loc de asemenea crunte represiuni. Nu poți asculta fără emoție fragmentul citit de la tribuna sesiunii, din scrisoarea bătîrîtorilor supraviețuitori ai celor trei triburi care au fost supuse unor persecuții îngrozitoare: „Moartea ne pîndește zilnic — scriu ei — casele ne-au fost incendiate, pămînturile noastre au fost declarate zone interzise”.

Forțele agresive internaționale ar dori să folosească popoarele Asiei și ale Africii drept carne de tun, și în același timp ele caută să mențină în coloni și în țările dependente un regim de aspirare sclavagistă. Ele încearcă să-și camufleze acțiunile prin vorbe, făcîndu-se că se apără civilizația creștină. Dar aceste vorbe nu mai înșelă pe nimeni.

La tribună urcă Liu Nin-i, vicepreședinte al comitetului executiv al Federației Sindicatelor din întreaga Chină. În cuvîntarea sa, răsună glasul marelui popor chinez. Liu Nin-i amintește că încercările de a crea pactul agresiv al colonialiștilor, cunoscut sub numele de „pactul pentru Asia de sud-est” ca și încercările de a înarma Germania occidentală și de a include în Pactul Atlantic, dovedesc că popoarele Europei și ale Asiei sînt amenin-

țate de nouă primejdii. El spune că popoarele Asiei urmăresc cu atenție acțiunile agresorilor. Ele se rostesc pentru asigurarea securității colective în Europa și în Asia și luptă împotriva creării de grupări militare restrînse. Popoarele sprijină Nota sovietică din 13 noiembrie, pentru a se convoca, fără alte amînări, o conferință pe întreaga Europă.

La tribună urcă, rînd pe rînd, solii popoarelor Asiei. În cuvîntările lor, răsună indignarea în legătură cu uneltrile agresorilor, credința în forța prieteniei și colaborării popoarelor. Și, asemenea unui ecou al acestor cuvinte, răsună glasul sincer și simplu al muncitorilor engleze Howkins, care subliniază că grozăviile care se petrec, de pildă în Kenya, stîrnesc indignarea femeilor și bărbaților cinstiți din Anglia, care sînt pătrunși de faptul că dreptul tuturor popoarelor la o viață liberă este incontestabil.

Și, ca o confirmare a faptului că milioane de oameni simpli își string tot mai mult rîndurile în lupta pentru pace, în sală intră un numeros grup de oameni purtînd steagurile Suediei, Norvegiei, Danemarcei, Finlandei, Poloniei, U.R.S.S. și Republicii Democratice Germane. Aceștia sînt participanții la recenta „cursă a păcii” făcută pe vaporul „Ștefan Bathory”. Luptătorii pentru pace din țările scandinave au efectuat această cursă pentru a-și exprima solidaritatea în lupta pentru pace și pentru a face să se audă departe lozincă: „Să facem din Balica o mare a păcii”.

Dincolo de ferestre se așterne Stockholm învăluit în amurgul iernii. În văzduh, plutesc fulgi argintii. Deasupra orașului s-au lăsat nori gri, se zăresc catargele corăbiilor, legămîndu-se pe apa plumburie, de-a lungul cheurilor unde se întind panglicile focurilor de smarald și opal. Dar aici, în sală stau, pînă înfrîzi oameni de diferite culori, veniți din toate colțurile lumii și ascultă multumirile, exprimate în numele Consiliului Mondial, de către englezul Dundan Johns, Comitetului suedez pentru apărarea păcii și partizanilor suedezi ai păcii pentru că, datorită lor, această sesiune importantă s-a putut întruni în minutul oraș Stockholm. Această sesiune va avea fără îndoială o foarte mare însemnătate pentru omenii din întreaga lume.

NOTE

Cum sînt organizate comploturile în Iran...

În fiecare zi telegamele aduc vesti despre isprăvile teroriste din Iran. De curînd au fost împușcați mai mulți ofițeri iranieni. O soartă idemă subliniază că teroarea s-a întîrit mai ales în zilele în care mediștii a trebuit să ratifice cordul cu privire la concesiile petrolifere. În aceste condiții au început să fie răspîndite tot mai multe zvonuri despre prelușe concepute. Execuțiile în masă au început. F.B.I.-ul american — adică „Biroul Federal de Investigații” — recunoaște, cu merșinat cinism, cît de bine i-a reușit organizarea complotului din Iran — complotul din vara anului 1953 — care a avut drept scop răsturnarea guvernului lui Mossadik, pentru că s-a împotrivot trustriturilor de petrol anglo-americane de a acapara petrolul iranian.

În săptămînalul „Saturday Evening Post” s-a publicat un articol despre activitatea în Iran a ofițerii de mai sus. Autorii articolului — Richard și Gladys Harkness — relatează faptele uluitoare. Ei declară, cu lăudăroșenie, că în special serviciile de spionaj ale S.U.A. s-au amestecat în treburile interne ale Iranului, pentru a obține răsturnarea guvernului lui Mossadik.

Revista scrie că acest lucru a fost o victorie, „care a devenit posibilă datorită intervenției F.B.I.-ului, în această afacere, „rolul important”, fiind deținut de însuși Allan Dulles”.

Urmează, în continuare, amănunte: în vara anului 1953, A. Dulles și-a făcut bagajele și a plecat cu avionul în Europa pentru a-și petrece, împreună cu soția, concediul în Alpi. În același timp Henderson, ambasadorul S.U.A. în Iran, a hotărît, ca și Dulles, că poate să-și părăsească postul pentru o călătorie „de odihnă” în Elveția. În aceeași săptămîna, cel doi „care se odihneau” au primit vizita prietelui Asraf, sora Șahului.

Restul se cunoaște: în august a sosit la Teheran generalul american de brigadă Schwartzkopf, pentru „a se vedea cu vechii săi prieteni”. Autorii articolului subliniază că, pînă atunci, Schwartzkopf, timp de mai mulți ani „studiosase”, situația în Iran „reorganizînd” poliția iraniană, fapt în urma căruia el a devenit „prieteni” unor oameni ca generalul-mare Zahedi, al colegilor acestuia din cadrele poliției și al șahului însuși. Sub conducerea sa, în capitala Iranului au fost organizate dezordini, a fost răsturnat guvernul lui Mossadik și lui Adnan Dulles și al lui Schwartzkopf, generalul Zahedi.

Articolul din „Saturday Evening Post” aruncă o lumină clară asupra dedesubturilor evenimentelor politice din Iran.

O mărturisire silită

Căcînd ai obținut ratificarea cît mai grabnică a acordurilor de la Londra și Paris, cercurile criminoase ale puterilor occidentale încearcă să înșele opinia publică a țărilor europene afirmînd că înarmarea Germaniei ar fi compatibilă cu securitatea lor, intrucît această înarmare se va afla „sub control”. După acest lucru a vorbit Dulles în așa numita ședință deschisă a guvernului Statelor Unite din 25 octombrie. Tîndu-i isonul, Walter Lippman a încercat să prezinte în coloanele ziarului „New York Herald Tribune”, acordurile de la Londra și Paris drept acorduri, „care limitează înarmările țărilor vest-europene, inclusiv ale Germaniei occidentale, elogînd, în fel și chip, acest „control”.

Toate acestea sînt însă într-un dezastru atît de evident cu realitatea, încît pînă și unii miniștri vest-europeni — participanți la conferințele separate de la Londra și Paris — au fost nevoiți să facă mărturisiri foarte grațioase. Una dintre aceste apartine lui de Beyen, ministrul afacerilor externe al Olandei.

Lundă cuvîntul zilele trecute la o conferință de presă și fiind întrebă dacă Germania occidentală nu va căpăta cumva posibilitatea de a încălca prevederile referitoare la producția armelor de exterminare în masă, Beyen a răspuns că Germania occidentală va „dobîndi această posibilitate”. Cînd însă Beyen a fost întrebă asupra felului în care, după părerea sa, organul de control va reuși să exercite efectiv controlul „producției civiltă”, nînd supusă controlului — el a spus: „Intr-adevăr acest lucru nu este deloc lesnicios”.

Este adevărat că Beyen „a înșelîș” pe auditorii săi, spunînd că Germania occidentală, chiar dacă va avea arme de exterminare în masă, „tot nu va începe războiul împotriva occidentalului”. Or, este indoleitic ca aceste cuvinte vor putea convinge pe compatrioții lui Beyen, de altfel, nici pe oarecari celeritate țări din Europa occidentală. Aceste popoare înțeleg bine că militarismul german a dezvăluit într-un foarte scurt război, de două ori războiul în Europa — și aceste războaie le-a început tocmai cu acele state care l-au încurajat planurile agresive.

Întrucît practic muncitorilor care vor să-și însușească o înaltă calificare profesională. În prezent, în această fabrică lucrează după metode sovietice peste 2000 muncitori.

Părăsim Sofia și ne îndreptăm spre regiunile agricole. Prin fața ferestrelor vagonului se perindă peisajele aspre ale Balcanilor. În trecătoarea îngustă spumegă un riu de munte. Nu peste mult timp încep să se întrevadă cîmpurile întinse ale Bulgariei. Ca și în industrie, în agricultura Bulgariei se simte deopotrivă ajutorul și experiența Uniunii Sovietice. Tărînimea bulgară, pornind pe calea colectivizării, a început să stringă recolte tot mai îmbelșugate, asigurînd produsele alimentare treburinoase atît consumului intern, cît și exportului.

În muncile agricole este folosită pe scară tot mai largă experiența colhoznicilor sovietici, ca și în îngrîșirea vitelor și a păsărilor, în întreținerea culturilor și a pomilor.

Peste tot în Bulgaria, la Sofia, Plovdiv, Colarovo, Burgas, Dimitrovgrad, se construiește; magazinele sînt pline de cumpărături, prelungindu-se izbeșe trăsăturile noului. Plino sînt nu numai magazinele de mărfuri industriale și alimentare, ci și librăriile. Paralel cu economia se dezvoltă impetuos și cultura. Din anul 1944 începeau a fi construite peste 500 case de lectură, 450 săli de cinematografe, 900 școli noi, radio-ul a pătruns în cele mai îndepărtate sate.

AUREL SPATARU

Note de drum

Dincolo de Dunăre

Trenul internațional sosește la Sofia în jurul orei 12.

Îndată ce pătrunzi în primul oraș al Bulgariei, îți dai seama de munca dirză, plină de însuflețire a poporului. Sofia întregă apare în fața ochilor vizitatorului dornic să vadă, să afle cît mai multe, ca un adevărat șantier. La această „oră vîră” a zilei, străzile sînt animate de o multime zgomotoasă, pitorească. Pe unele străzi centrale, mulțimea se revarsă peste marginea trotuarelor, pietonii ocupă întreaga stradă, nelăsînd loc automobilelor. Pe bulevardul „Dondukov”, un grup de țărani înveșmîntați în pitorești costume naționale, cu fețe arse de soare și de vînt, probabil și dinșiși oaspeți ai capitalei, privesc cu interes cum se înalță zidurile masive din piatră cenușie ale unei clădiri. Curiozitatea mă îndeamnă, și aflu că în curînd aici se va muta teatrul de operă. Alături, se construiește o mare casă de locuit, un bloc cu mai multe etaje. Un tramvai trece cu viteză. Ca să-și facă drum, bate strident din clopot. Este un spectacol pe care centrul Sofiei în curînd nu-l va mai vedea: liniile de tramvai se mută acum din centru către periferia orașului. Unele au mai rămas, dar sînt nevoite să cedeze mereu asaltului elegantelor autobuze „ZIS” care le înlocuiesc treptat.

Sofia se află în plină reconstrucție. În locul ruinelor pricinuite de barbarele bombardamente americane, în locul clădirilor vechi, ridicare de burghezie pentru comercializare, se ridică necontenit noi clădiri masive: locuințe, edificii, instituții de cultură și învățămînt, magazine de proporții vaste, parcuri.

„Timpul se scurge umitor de repede. Se înserează. Vitrinele magazinelor din cartierul comercial al Sofiei, aranjate cu

gust, te îmbie cu lumina lor strălucitoare. Răfurile sînt pline de mărfuri alimentare și industriale. Oamenii se îngheșu în fața raioanelor bogat asortate. Cerele și gusturile cele mai variabile ale cumpărătorilor sînt aici pe deplin satisfăcute.

Minunatele înfăptuiri și perspectivele însoțite din Bulgaria nouă, au fost cu puțință datorită largului și prietenescului ajutor al Uniunii Sovietice, eliberatoare. Bulgarul, oricare i-ar fi vîrstă sau ocupația, nu uită să vorbească, atunci cînd pomenește de patria sa, și despre poporul-ferat rus. Poporul bulgar nutrește un fierbinte sentiment de recunoștință și prietenie față de Uniunea Sovietică. Bogatul trecut istoric care unește aceste două popoare prin legături adînci, indestructibile, stă chezeșia acestei prietenii. Conștiința acestor legături este vie în sufletul poporului bulgar, care știe că soarta sa istorică este indisolubil legată de aceea a marelui popor rus. Acum 10 ani, zdrobind trupele hitleriste din Balcani, Armata Sovietică a adus poporului bulgar eliberarea din robia germano-fascistă, și odată cu aceasta, i-a deschis noi orizonturi de viață.

Expresie vie a acestui puternic sentiment de prietenie este Asociația Bulgaro-Sovietică, care are un trecut îndelungat. Am cunoscut în Bulgaria numeroși activiști ai acestei asociații, am stat îndelung de vorbă cu ei. Ca activist al A.R.L.U.S.-ului, mă interesau îndeaproape metodele de lucru, realizările torvarșilor bulgari în acest domeniu. Așa am aflat că Asociația Bulgaro-Sovietică, largă organizație de masă, care cuprinde aproape 2 milioane de membri în 12.000 organizații locale, desfășoară o bogată activitate, popularizînd prin forme atră-

gătoare și variate înfăptuirile mărețe ale oamenilor sovietici în toate domeniile de activitate. Asociația pune un accent deosebit pe popularizarea și însușirea experienței sovietice în construirea victorioasă a socialismului și comunismului, ajutîndu-i pe oamenii muncii de la orașe și sate să-și însușească în mod creator această experiență.

O activitate deosebit de rodnică desfășoară Asociația Bulgaro-Sovietică pentru popularizarea și extinderea metodelor sovietice în agricultură. Intr-unul din cercurile de la sate am văzut cum se organizează scurte conferințe sau referate, însoțite de discuții și filme în aer liber, serate ale prieteniei și alte acțiuni. Pe lîngă materialul vizual cu teme înfăptuite din aspecte din realizările Uniunii Sovietice și din viața îmbelșugată a țărănimii colhoznice, asociația difuzează material scris, care este citit pe cîmp, în brigăzi, în grupuri de țărani și pe arii. Ostenit, plin de praf, dar plin de voiește, un colectivist mi-a vorbit cu entuziasm, cît de folositoare le este experiența colhoznicilor, pe care o primesc pe calea cuvîntului scris.

Pentru popularizarea și extinderea experienței Uniunii Sovietice în domeniul științei, artei și literaturii, Asociația Bulgaro-Sovietică organizează acțiuni în care sînt atrași oameni de specialitate care în conferințe, sau susțin referate în legătură cu diferite probleme. La Casa Centrală a Asociației din Sofia, sălile sînt încălzite pentru mulțimea celor veniți să cunoască marea țară prietenă, să-și îmbogățească cunoștințele de la izvorul experienței sovietice. Trebuie scoasă în evidență și activitatea pe care o desfășoară asociațiile de cartiere și cele din școli și universități. Cetățenii Sofiei

obișnuiesc să numească sediile Asociației, răspîndite în întreg orașul, „Casele Frăției”.

O importanță deosebită acordă Asociația Bulgaro-Sovietică studiului limbii ruse. În anul de învățămînt 1953—54 au funcționat 7.300 cursuri cu peste 110.000 elevi. În organizarea și desfășurarea învățămîntului popular de limbă rusă, Asociația este sprijinită activ de sindicate, de organizațiile de tineret și de Ministerul Învățămîntului. Asociația Bulgaro-Sovietică și-a atras pe bună dreptate prețuirea și dragostea oamenilor muncii bulgari.

Tot ceea ce constituie mîndria și bucuria noastră e organic legat de prietenia cu Uniunea Sovietică — ne-a spus un tînar activist din Sofia, metalurgist de profesie. Însăși viața noastră liberă și tot mai fericită a crescut și înflorește pe trunchiul viguros al acestei prietenii.

Mi-am amintit în dese rînduri aceste cuvinte ale proaspătului meu prieten din Sofia, în decursul vizitei pe care am făcut-o în țara vecină și prietenă.

În ultimii ani, Bulgaria nu numai că și-a refăcut economia, dar a făcut și un uriaș salt înainte, înregistrînd progrese economice nemaiîntîlnite în istoria sa. Volumul total al producției industriale a crescut de aproape cîinci ori în comparație cu cel din 1939. Uzinele siderurgice „Lenin”, „Inima de oțel” a Bulgariei cum le numește poporul cu îndreptățită mîndrie, combinatul chimic „I. V. Stalin”, și alte fabrici și uzine mari din cele circa 700 date în exploatare, arată uriașele înfăptuiri ale regimului democrat popular din Bulgaria pe calea industrializării socialiste a țării.

Uzina de produse chimice „Karl Marx” a fost pusă în funcțiune într-un timp record. Inginerul-șef al uzinei cu care facem cunoștință, și-a făcut studiile în Uniunea Sovietică. Plin de înflăcărare, ne povestește cum acum doi ani, pe locul unde astăzi se ridică uriașă construcție a

uzinei, era un teren vîran. Mașinile uzinei, de la cele mai mari pînă la cele mai mici, aparatele de precizie construite după ultimul cuvînt al tehnicii moderne, au fost aduse din Uniunea Sovietică. La construcția uzinei au lucrat, de asemenea, specialiști sovietici.

Marele combinat chimic „I. V. Stalin” din Dimitrovgrad, a luat prin proporțiile sale înfățișarea unui adevărat oraș. Și acest combinat, înzestrat cu utilaj de fabricație sovietică, arată roadele prieteniei bulgaro-sovietice. În secțiile uzinei, procesul de producție este în cea mai mare parte automatizat. La construcția gigantului industriei bulgare au lucrat cei mai buni constructori sovietici. Muncitorii și tehnicienii combinatului, care ne arată o deosebită prietenie, ne vorbesc cu drag despre oamenii sovietici care au luat parte la construcție. Cu mîndrie ne informează că întreprinderea deține drapelul de frunțaș pe țară. Plini de dragoste și recunoștință, muncitorii bulgari au împodobit intrarea principală în combinat cu un arc pe care stă scris: „Combinatul chimic „I. V. Stalin” este rodul prieteniei bulgaro-sovietice”.

La Burgas am stat de vorbă cu directorul fabricii de cabluri.

„În trecut, întreprinderea noastră se afla în miinile unui fost exploatare, care n-avea alt interes decît profitul — ne spune dînsul. Astăzi, fabrica a fost înzestrată cu utilaj nou, perfecționat, fabricat în Uniunea Sovietică. Au fost înfăptuite secții noi, a crescut capacitatea de producție. A crescut și venitul muncitorilor. Acum fabricăm cabluri de la cele mai mici pînă la cele mai mari dimensiuni”.

Intrăm în fabrică. „Aici lucrează Ștefan Doicev, frunța al întrecerii socialiste” — ne informează maestrul atelierului — arătîndu-ne un strung împodobit cu o tăbliță cu inscripția: „La acest strung se aplică metode sovietice”. Pentru realizările obținute în producție, Ștefan Doicev a fost decorat. Acum predă